

[Tove Jørgensen]

én person, og det er en person, der når som helst kan fralægge sig ansvaret med ganske kort varsel.

I institutionerne bliver børn ikke så afhængige af den enkelte pædagog, der skal passe dem, og ved personsift forbliver barnet i det samme miljø og sammen med andre børn, som det kender. Det er derfor ikke så sårbar en form, som dagplejen er.

Det er ikke rigtigt, som hr. Wissing fra fremskridtspartiet hævder, at flere og flere forældre foretrækker dagpleje. Nej, men der er flere og flere forældre, der bliver tvunget til det, og det er noget ganske andet. Det gør de, fordi de ikke kan få de institutionspladser, der er behov for.

De konservative vil ikke indse, at der er et stort udækket behov for institutionspladser. Det er blevet påvist af den undersøgelse, som Børne- & Ungdomspædagogens Landsorganisation har foretaget. Den bygger ikke, som en repræsentant for den konservative gruppe har hævdet her i dag, på et slag i luften. Nej, den bygger på kommunernes egne tal. Det er de tal, som kommunerne selv har oplyst for børn på venteliste, den bygger på. Derfor vil det forslag, vi i dag behandler, være en undskyldning for kommunerne til at undlade at udbygge daginstitutionssektoren, således at den svarer til det, bistandslovens § 69 siger om forpligtelsen til det nødvendige antal daginstitutioner.

Vi kan ikke gå ind for forslaget.

Grethe Philip (RV):

Det bliver interessant senere under debatten at høre meningsudvekslingen mellem forslagsstilleren, fru Karen Thurøe Hansen, og socialministeren, for tilsyneladende foreligger der en meget forskellig opfattelse af, hvorvidt socialministeren kan give kommunerne et påbud og allerede har gjort det, eller dette ikke er tilfældet. Så længe dette ikke er fuldstændig afklaret med sikkerhed, så synes jeg, det er lidt vanskeligt at tage stilling til meningen med det forslag, der ligger her.

Jeg må dog sige, at min opfattelse falder sammen med socialministerens, i den forstand at hun ikke efter loven kan give et egentligt påbud, men spørgsmålet er jo, hvorledes de henstillinger har været formuleret. Nu fik vi noget oplyst om det, men der kan jo også være andre jævnsides løbende hen-

stillinger, mundtlige forhandlinger osv., som måske kan give kommunerne et indtryk af, at selv om de ikke formelt har en pligt til at efterleve henstillingen fra socialministeren, så har de det mere eller mindre reelt. Jeg mener, at det er en ting, vi skal have helt afklaret i udvalget.

Ellers er det jo blevet noget af en diskussion om dagpleje kontra daginstitution. Til denne diskussion vil jeg gerne bidrage med at sige, at når fru Inge Fischer Møller i sit indlæg sagde, at dagpleje er og bliver en nødløsning, så er jeg uenig. Jeg er formodentlig den eneste af ordførerne her, der var medlem af socialudvalget, da man i sin tid drøftede indførelse af dagplejemødre, og jeg kan bekræfte, at vi dengang opfattede det som en nødløsning. Men jeg synes, at hele udviklingen har vist, at der har været ganske overordentlig meget værdifuldt i dagplejeordningen. Hermed tænker jeg specielt på dagplejeordningen for de ganske små, op til 2 til 2½ år. Her mener jeg, at dagplejeordningen har vist sig ganske overordentlig værdifuld.

Deri ligger ikke, at jeg vil gå ind for en total nedlægning af vuggestuer. Vuggestuer har også deres fordele. Der er ulemper og fordele både ved vuggestuer og dagpleje, alt efter det enkelte barns behov og alt efter de lokale forskelle. Derfor mener jeg, at det er rimeligt, at der er muligheder for begge ordninger. Men jeg vil da ikke se bort fra, at der kan være geografiske områder, hvor man skal holde sig til den ene af disse muligheder.

Helt afgørende er det dog, hvis man lægger stor vægt på dagplejeordningen, altså med dagplejemødre, at der er en meget omhyggelig udvælgelse af disse dagplejemødre, en meget omhyggelig fortløbende kontrol med dem, og at de også i pædagogisk henseende støttes. Men det er vel nogle af de ting, vi kommer til at drøfte, når vi skal i gang med de kommende lovforslag. Jeg lytter som sagt spændt efter, hvad der måtte komme af meningsudvekslinger imellem ordføreren for forslagsstillerne og socialministeren, og regner med, at det også vil blive yderligere udbygget under udvalgsarbejdet.

Inger Stilling Pedersen (KrF):